

dansk økonomi med højere pensionsalder bl.a., i takt med at vi lever længere. Dermed har vi taget et afgørende skridt mod at sikre, at dansk økonomi også i de kommende år vil være stærk og solid.

Den del af samfundets udvikling er vi glade for. Men det er også forklaringen på, at vi er uforstående over for regeringens passivitet på andre væsentlige områder. Vi er i en situation, hvor vi har utrolig mange muligheder, og historisk set har vi få restriktioner eller bundne opgaver. Jeg vil sige, at i de år, jeg har været folketingsmedlem, har jeg ikke oplevet, at vi har haft færre økonomiske begrænsninger eller nødvendige opgaver foran os, end vi har nu. Det gør, at vi har en frihed til at vælge, hvordan vi vil indrette os.

Vores anke mod dette års finanslov er heller ikke så meget, hvad man gør. Jo, selvfølgelig er der forslag, vi er imod, det debatterede vi i sidste uge. Navnlig er vi imod det fortsatte tyveri af lejernes penge, og der er selvfølgelig også andre forslag, vi er imod. Men vores hovedanke er, hvad man ikke gør, de problemer, regeringen forsømmer at forholde sig til, det, der ikke fremgår af regeringens finanslov.

Hvad mener jeg med forsømmelserne? Jo, der er to hovedindvendinger. For det første holdes velfærden i stramme økonomiske tøjler, fordi man har en målsætning om at spare op til skattelettelser. Sådan behøver det ikke at være. For det andet har regeringen ikke blik for, at vi ikke alle får glæde af fremgangen i samfundet. Ja, faktisk – og det er jo næsten endnu værre – stiger fattigdommen for udvalgte grupper, ikke bare på grund af samfundsudviklingen, men direkte fordi flertallet vælger at fastholde en politik, hvor ydelserne til de dårligt stillede nedsættes under overskriften: Det skal kunne betale sig at arbejde.

Det er vi jo sådan set ikke uenige om: at det skal kunne betale sig at arbejde. Det er en målsætning, der er relevant. Men hvad hjælper det over for mennesker, som ikke magter et arbejde, eller som ikke har adgang til at få de kvalifikationer, et arbejde kræver i et moderne samfund.

Så det her, at det skal kunne betale sig at arbejde, medfører blot stigende fattigdom blandt dem, der har sværest ved at finde et selvstændigt fundament i samfundet. Det er uværdigt. Det kan vi ikke byde de udsatte borgere i Danmark.

Vi har så i det her efterår oplevet, hvordan mange af kommunerne landet over har været

tvunget ud i besparelser på grund af en kombination af kommunalreform, udligningsreform og en stram økonomisk styring. Vi har set eksempel efter eksempel på, hvordan kommuner har været tvunget til at skære ned, og vi vil i det nye år mærke virkningerne deraf.

Mange borgere, der er afhængige af de offentlige ydelser har været ganske uforstående over for, hvad der sker med vores fælles velfærd. De forstår ikke, at kvaliteten i børnepasningen falder, når vi selv bliver rigere, og de forstår ikke, at hjemmehjælpen til de ældre beskæres, når vi selv oplever økonomisk fremgang.

BUPL har jo vist, at næsten halvdelen af kommunerne samlet afsætter færre penge til børne- og ungdomsområdet i 2007, og Ældresagen har vist, at 20 pct. af kommunerne er tvunget til at skære ned i den personlige pleje, og at 24 pct. af kommunerne skærer i den praktiske bistand i 2007.

Kl. 10.10

I de seneste dage har vi set, at nedskæringerne ikke kun drejer sig om ydelserne. Kommunerne ser også ud til fortsat at være tvunget til at øge brugerbetalingen for at få enderne til at mødes i budgetterne. Øget brugerbetaling er resultatet, til trods for at regeringen i 2006 stærkt provokeret af socialdemokratiske ønsker har nedsat forældrebetalingen i vuggestuer og dagpleje. De foreløbige meldinger om de kommunale budgetter tyder på, at problemerne ser ud til at være voldsomme i skolefritidsordningerne. Her er der intet loft over, hvor meget forældrene skal betale.

I efteråret fremhævede indenrigsministeren flere gange Esbjerg som en mønsterkommune. Tydeligt er det, at ministeren har haft travlt med andre ting, nemlig ventelistegarantier, og ikke har haft tid til at finde ud af, hvad der rent faktisk foregår i mønsterkommunen Esbjerg, for så ville han vide, at mønsterkommunen hæver forældrebetalingen for SFO til næsten 100 pct. af udgifterne. Det betyder for forældre med to skolebørn, at der kommer en ekstraregning på 6.000 kr. om året. Og Esbjerg Kommune er langt fra den eneste. Mange forældre med børn i skolefritidsordning vil opleve massive prisstigninger næste år.

Men her stopper det, der sker i kommunerne, ikke. De snævre økonomiske rammer fra staten betyder, at man er nødt til at være kreativ. Derfor lægger flere og flere kommuner fritidshjem og klubber ind under skolefritidsordningen, og så er man jo ude over det med loftet over bru-